

2012.12.14. - Parlamenti munkacsoportot terveznek létrehozni annak érdekében, hogy feltárják, milyen kapcsolatot ápolhatott az egykori Nemzetbiztonsági Hivatal főigazgatója Portik Tamással, a '90-es évek olajügyeinek főszereplőjével, akit a rendőrség - felbujtóként - több leszámolásos gyilkossággal hozott összefüggésbe.

Egyre többen vélik úgy, a titkosszolgálat segítséget nyújtott a magyarországi szervezett bűnözés több vezető alakjának. Ez a vélekedés azonban nem teljesen helytálló. Ugyanis a szervezett bűnözést maga a titkosszolgálat hozta létre hazánkban.

A „pajszerosok” és az állambiztonsági szolgálat

Volt egyszer egy betörőbanda, amelynek tagjai a '70-es évek vége felé tehetős kisiparosok, kereskedők, művészek lakásait fosztották ki. Budapestről kamionokkal, furgonokkal, személygépkocsikkal, diplomata útlevelek és diplomata rendszámok árnyékába bújva, tonnaszámba csempészték ki Münchenbe, majd onnan tovább, Kaliforniába, Los Angelesbe a betörések útján szerzett értékeket (festmények, antik tárgyak, arany- és ezüstdíszesek, stb.). A szállítások professzionális megszervezése vélhetően nem az iskolázatlan, erőszakos fellépésű, késsel-villával étkezni nem tudó „pajszerosok” szellemi képességeit dicsérték... Nem hivatalos becslések szerint - akkori értéken számolva - a százmillió forintot is meghaladhatta a külföldre csempésztett vagyontárgyak összértéke - amikor 1 kg. kenyér 3,60 forintba került...

Az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Csoportfőnöksége a nyolcvanas évek legelején, „Presztízs” fedőnévvel akciót indított a szervezett módon elkövetett lakásbetörések elkövetőinek felderítésére.

A budapesti betörőcsapat egyik agytrösztjének Gy. Pétert tartották, aki nem melleleg COCOM-listás termékek Ausztriából Magyarországra történő csempészésével is foglalkozott. Gy. a titkosszolgálat embere volt, és - természetesen - a haja szála sem görbült a bűncselekmény-sorozattal összefüggésben. Ugyancsak az állambiztonsági szolgálat védelmét élvezte a bűnszervezet másik meghatározó alakja, N. Ferenc is, akit a „Cég” emberei azzal vittek el egyik kihallgatásáról, hogy majd ők veszik „kezelésbe”. N. magyar konzuli útlevelemmel rendelkezett, és a titkosszolgálati „kezelésbe” vétele annyira jól sikerült, hogy kevéssel később feleségül vehetett egy osztrák hölgyet, és a sógorokhoz távozhatott...

Ugyancsak a lakásfosztogató brigád oszlopos tagjaként működött R. László, akit „láthatatlan kezek” szintén „kimostak” a büntetőeljárásból, hogy aztán - mintegy másfél évtizeddel később - egy nagyhatalmú, volt rendőrségi csúcsvezetővel (pontosabban: annak strómanjával) közös vállalkozást hozzanak létre, és százmilliókat keressenek. Az R. László személyét érintő, a '80-as évek elején keletkezett kompromittáló dokumentumok ma már nem fellelhetők a rendőrség irattárában - „eltűntek”...

„1980-ban is komoly ütközések voltak a titkosszolgálattal a Presztízs-ügy nyomozása kapcsán. Külön engedély kellett, külön pecsétes írás bizonyos személyek őrizetbe vételéhez, akit meg akartak lógnatni előlünk. A háttér vizsgálata során kiderült, hogy Los Angelesben milyen magyar maffia alakult ki. Aztán később ezek az emberek megjelentek itt, Magyarországon, később egy részüket felrobbantották, más részüket lelőtték. Akkor el kellett gondolkoznom azon, hogy milyen szervezetek tagjai voltak valójában. A mindenféle vizsgálódás azt mutatja, hogy a titkosszolgálatok egy árnyék-kormányként működnek, összeszedik az információkat és azt megfelelően csoportosítva a politikusok kezébe adják” - nyilatkozta Tonhauser László nyugalmazott rendőrezredes, 2000. október 30-án, az Országgyűlés olajbizottsága előtt. A volt rendőrnagy szerint a „bűnözői csoport vezéregyéniségeit az ország legjobb és

legdrágább ügyvédjei védték, nem egyet az USA-ból, Los Angelesből fizettek dollárban”. Egy Bujtor néven ismert betörő ügyvédje például különösebb nehézség nélkül kiutazhatott Los Angelesbe, ahol az ottani magyar maffia vezetőivel találkozott. Ez nem történhetett volna meg abban az időben, anélkül, hogy az ügyvédnek ne lettek volna magas belügyes vagy titkosszolgálati kapcsolatai.

Tonhauser „Nem kérek bocsánatot” című könyvében is utalt arra, hogy a Presztízs-ügy nyomozása során világossá vált: a titkosszolgálat és a fővárosi bűnözői csoport több tagja, valamint a Los Angeles-i magyar maffia között kapcsolat van. „A Budapest II. kerületben tartottunk házkutatást egy gyanúsítottnál. Már ki voltak téve az asztalra a megtalált bűnjelek, amikor megjelent két jól öltözött úriember, és kihívott a lakásból engem, mint az eljárás parancsnokát, majd elvitték a teljes aktát, bűnjeleket és magát a személyt is, aki a továbbiakban nem szerepelt az ügyben” - írta a volt rendőrtiszt.

Ennek a kiterjedt betörőhálózatnak a tagja volt - úgynevezett tippadóként - Jakubinyi Róbert is. A férfi az 1990-es évek elején került kapcsolatba Földesi-Szabó Lászlóval - ekkor még csak Szabó Lászlóként -, aki abban az időben az ORFK-n dolgozott nyomozóként, és egy részvénytulajdonosi ügyben vizsgálódott Jakubinyi ellen. Jakubinyi hamis váltókkal több, mint háromszázmillió forintot csalt ki a Merkantil Banktól. Jakubinyi Róbertet elítélték, de a büntetés alól mentesült, a köztársasági elnöktől kegyelmet kapott. Az elnöki kegyelmet állítólag nemzetbiztonságis vonalról járták ki számára. Miután Földesi-Szabó leszereltették a rendőrségtől, Jakubinyi fiával, Roland Róberttel összeállva közösen alapítottak céget, és együtt léptek be az Egymásért Egy-Másért „kiemelten közhasznú” szervezetbe is.

Az Egymásért Egy-Másért Kiemelten Közhasznú Alapítvány 2004-ben jött létre. Az ötletgazda Jakubinyi Róbert volt, az alapító a fia, Jakubinyi Roland Róbert, a kuratórium elnöke Földesi-Szabó László. A kuratóriumnak az elnök mellett három tagja volt: dr. Simon Ibolya, az Nemzetbiztonsági Hivatal jogásza, aki egyúttal az alapítvány jogi képviseletét is ellátta, Nagy Lajos és Nagy Sándor. Nagy Lajos volt a Nemzetbiztonsági Hivatal első főigazgatója.

Menesztése után, 1991-ben, az S-Komplex Nemzetközi Biztonságvédelmi Részvénytársaság elnök-vezérigazgatója lett, a cég felügyelőbizottságának a megalakulástól kezdve tagja volt dr. Apró Piroska, aki később Horn Gyula miniszterelnök kabinetfőnökeként tevékenykedett (és akinek a veje lett Gyurcsány Ferenc). Nagy Lajos elhunyt (2006) után helyét a kuratóriumban dr. Gyarmati György, az Nemzetbiztonsági Hivatal főosztályvezetője foglalta el.

Köztudott: az alapítványnál néhány éve milliárdos áfacsalást és sikkasztást tártak fel a nyomozóhatóságok, Földesi-Szabó Lászlót - jogerősen - 6 év börtönre ítélték. A többiek köszönik, jól vannak...

Bodnár, Vitray, Gyárfás, Princz...

Amint az ismert, az 1984-es, Los Angeles-i olimpiát bojkottálták a szocialista blokk államai. Sportvezetőink, sportújságíróink azonban megjelentek a játékok helyszínén. Így - mások mellett - Békesi László, mint a Magyar Olimpiai Bizottság tagja, a Magyar Atlétikai Szövetség vezetője, Vitray Tamás, mint a Magyar Televízió főmunkatársa és Gyárfás Tamás, a Népsport külföldi rovatának vezetője is. Gyárfás példaképként tekintett Vitrayra, kettejük között mély, szoros kapcsolat szövődött. Nagyon szoros...

Los Angelesben a magyar delegáció több prominense megismerkedett Bodnár Györggyel (George Bodnar), aki 1956-ban hagyta el Magyarországot. Bécsig „disszidenstársa” volt az a Vitray Tamás, akivel gyerekkori pajtások voltak, és aki később évtizedekig a szocialista Állambiztonsági Szolgálat „Szigorúan Titkos” tisztjeként (SZT) működött. (Vitray az osztrák fővárosban meggondolta magát, és hazatért.) Bodnár pazar luxusvillájában etette, itatta,

szórakoztatta a magyarokat, akik közül nem tudni, hányan lehettek tisztában vendéglátójuk rovott múltjával.

„Ungarnkreis”, azaz „Magyar Kör” néven vált hírhedté a ’70-es években az a - főleg magyar disszidensekből álló - hamisító bűnbanda, amelynek tagjai az egész világra kiterjesztették bankcsaló tevékenységüket. Ennek a csoportnak volt tagja Bodnár György, akit a korabeli nemzetközi sajtó csak „hétnevű szélhámosként” emlegetett, ugyanis - idézet a Die Presse 1978. április 21-i lapszámából - „hamis papírokkal tökéletesen el volt látva. Argentínában szerzett állampolgárságot, ott Jorge Otto Bodnar néven szerepelt. Az Egyesült Államokban Stephen Goldberg, majd Steven Blomm állt a „miszter” útlevelében. Londonba már úgy érkezett, mint Georges Berland, más országokban Georg Bodner, majd Juan Marek néven bukkant fel. Zseniális irathamisítóként tartották számon, bandájával főként csekkekre, értékpapírokra és hitellevelekre szakosította magát. 1974-ben, Los Angelesben már lefűlelték csalás miatt, de ott akkor még nem tudták, hogy kivel van dolguk, mindössze 30 hónapra ítélték. Bodnár (azaz akkor Stephen Goldberg) azonban ezt sem tudta kivárni, öt hónap múlva megszökött, hogy minél előbb folytathassa szenvedélyét, a csekkhamisítást.” A bécsi Kurier című napilap így emlékezett meg 1978. április 21-én Bodnárról: „A 41 éves George Otto Bodnarral nagy hal akadt a bécsi rendőrség hálójába. Három éve keresték már a magyar származású kereskedőt, nem csak Észak- és Dél-Amerikában, hanem szerte Európában is, az USA történelmének egyik legnagyobb csalási ügyében, amikor 4 millió dollárnyi kárt okozott az ottani bankoknak. Bodnart elítélték és egy kaliforniai börtönbe zárták, ahonnan azonban megszökött. A bűnügyi hivatal már hónapokkal ezelőtt tudomást szerzett a nagy csaló titkos bécsi lakcíméről, de hiába érdeklődtek a szomszédoktól, senki sem látta mostanában az argentin útlevéllel, uruguayi jogosítvánnyal és német rendszámú Mercedes-szel közlekedő bűnözőt. De a nyomozók Amerikából értesítést kaptak, hogy Bodnar haza készül Magyarországra, hogy édesanyjának pénzt vigyen. Szerda délután meglepték őt Bécs-Döblingenben a biztonsági hivatal emberei... A „Magyar Kör” 1975 tájékán kezdte meg működését, Európa és az USA majdnem minden nagy bankjában találtak a kezeik nyomát viselő hamis kártyákat és hitelleveleket.”

Bodnár György 1988-ban érkezettnek érezte az időt, hogy meghódítsa Magyarországot. Bizonyára nem a déli szellő hordta a fülébe az információt, hogy rövid időn belül hatalmas változások történnek hazánkban...

1988. december 16-án megalakult a HTD Nyomdaipari és Adatfeldolgozó Kft. Ez a cég lett a kiadója a Szaknévsornak - „aki kimarad, az lemarad”... Nos, a társaságból nem maradt ki az Idegénforgalmi Propaganda és Kiadó Vállalat (amely az állambiztonsági szolgálat közvetlen fennhatósága alá tartozott), a Demján Sándor vezette Magyar Hitel Bank Rt., az akkoriban ugyancsak Demjánhoz kötődő Reform Lap- és Könyvkiadó Rt., valamint Bodnár amerikai vállalkozása, a Directory Processing Center Inc.. A kft. ügyvezetője Gyárfás Tamás lett. 1990. július 31-én a cég felügyelőbizottsági elnökévé választották Békesi Lászlót, aki 100 ezer forintos üzletrészt kapott tisztsége mellé.

Három és fél hónappal korábban, 1990. április közepén Békesi László - pénzügyminiszterként - engedélyt adott a Panama Blackburn International Inc. nevű társaságnak, hogy kaszinó működtetése céljából, Blackburn International Casino Kft. néven, 100 százalékban külföldi tulajdonban álló gazdasági társaságot alapítson. A cég székhelye - Bp., XIV. Gyarmat u. 52. - megegyezett a Szaknévsort kiadó HTD Kft. székhelyével.

A pénzügyminiszteri engedély címezte, a Panama Blackburn International Inc. 1983. május

11-én, Panamavárosban került bejegyzésre. Alapító-tulajdonosa: Várszegi Gábor, későbbi Fotex-vezér...

Annak ellenére, hogy a kaszinónyitási engedély a vonatkozó törvény szerint nem volt átruházható, az 1991. július 22-én bejegyzett - és 1998-ig Bodnár, majd pedig a neves filmproducer, Andrew G. Vajna által ügyvezetett - Blackburn International Kaszinó Kft. alapítójaként már az ugyancsak Panamavárosban - 1990. december 5-én - nyilvántartásba vett, az eredeti jogtulajdonos elnevezéséhez megtévesztésig hasonló névre keresztelt Panama Blackburn International Casino S.A. szerepelt a cégiratokban. A panamai vállalat elnöki tisztségét Andrew G. Vajna, alelnöki posztját George Bodnar töltötte be. Kevéssel később Sylvester Stallone megnyitotta a budapesti Las Vegas Casinót...

Játékkaszinók létesítésére a 3054./1990.Mt. határozat szerint a pénzügyminiszter egyedi elbírálás alapján adhatott engedélyt. A "nem nyilvános" határozatnak nem volt eljárési szabálya, és nem volt szabályozva az sem, hogy az engedély milyen szempontok és feltételek megléte esetén adható ki. "Az engedélyeztetést semmi nem kötötte feddhetetlenségi vizsgálathoz, tehát senkinek az előéletét nem boncolgattuk" - nyilatkozta Békesi László az Új Magyarország című napilap 1994. október 22-i számában. Magyarul: amennyiben még élt volna, akár Al Capone is nyithatott volna kaszinót 1990-ben, Budapesten. Az ominózus minisztertanácsi határozat szövegét egyébként maga Békesi készítette, s javasolta elfogadásra.

(Érdekesség, hogy a kaszinóügyben érintett Várszegi Gábor magyarországi karrierjének kiinduló pontja ugyancsak kapcsolódik Demján Sándorhoz. A Fotex alapját képező első gyorselőhívó berendezést Várszegi a Demján igazgatta budai Skála áruházban helyezte üzembe. A fotótechnikai eszközt attól a Putter Tamástól örökölte meg a későbbi milliárdos vállalkozó, akinek holttestét saját gépkocsijának csomagtartójában találták meg, Los Angelesben - több lövéssel végzett vele az ismeretlen tettes...)

Bodnár György a '90-es években szédítő karriert futott be - és óriási pénzeket keresett - hazánkban: a kaszinózás és a Szaknévsor megjelentetése mellett hosszú évekig cége, a Football Duó Kft. kizárólagos tulajdonát képezte az NB I-es labdarúgó-mérkőzések televíziós közvetítési joga, valamint beválasztották a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökségébe is. Nem mellékesen: jelentős mértékben ő finanszírozta - az érdekeltségébe tartozó HTD Kft. és a Ribbon Kft. révén - a Gyárfás Tamás nevével fémjelzett Nap TV indulását, és működésének első éveit (a televíziós vállalkozásban 1991 és 1993 között szerepet vállalt a Princz Gábor irányítása alatt álló Postabank és Takarékpénztár Rt. is).

Bodnár, Gyárfás és Princz a Ribbon Kft-ben is egy gyékényen árult. A társaság tagjai között tartották nyilván 1989 és 1991 között a Bodnár tulajdonában álló, Kaliforniában bejegyzett Marketing Data Compilation Ltd. nevű társaságot, 1990 és 1998 között a Postabank Takarékpénztár Rt-t (illetve annak különböző leányvállalatait), valamint 1989 és 1991 között Gyárfás Tamást (aki az elmúlt negyedszázadban többször is összeveszett Bodnárral, de végül mindig kibékültek).

Bodnár „hátterét” jól illusztrálja egy, az 1990-es évek elején történt súlyos közlekedési baleset. A vállalkozó személygépkocsijával a Városligetben elgázolt egy - a kijelölt gyalogátkelőhelyen szabályosan közlekedő - állapotos fiatalasszonyt. A kismama - és a szíve alatt hordott magzat - elhunyt. Ilyen esetben, általában, egy „mezei” sofőrt a helyszínen őrizetbe vesznek a rendőrök. Bodnár azonban nem volt „mezei”: másnap reggelre már el volt „sikálva” az ügy, eltűnt az akta, nem történt semmi, arra sem járt, sem ő, sem a halálra gázolt nő...

Dolgoztak a „titokzatos kezek”.

Ahogy dolgoztak Gyárfás estében is, 1994-ben. E sorok íróját a Budapesti

Rendőrfőkapitányság egyik gazdaságvédelmi nyomozója azzal kereste meg, hogy dokumentumokkal alátámasztott információkat szolgáltatna a médiavállalkozó ingatlan-beruházásaival összefüggésben elkövetett, áfacsalások gyanúját felvető visszaélésekről. A rendőrtiszt azt ígérte, hogy néhány napon belül jelentkezik a sztorival. Eltelt közel három hét - semmi. Telefon a rendőrségre, a válasz: a nyomozó már nem tartozik a testület kötelékébe. Mint később kiderült, két lehetőséget vázoltak fel neki felettesei: vagy azonnali hatállyal „önként” leszerel, vagy ellehetetlenítik, kicsinálják. Az előbbit választotta. „Nagyon kérem, felejtsek el azt az ügyet, mert még élni szeretnék egy kicsit” - mondta megtörtén a telefonba.

Ők is Tökölről startoltak: lakkozott ingatlanbiznisz

Portikhoz hasonlóan a tököli fiatalokúak börtönében majszolta a rabkosztot a nyolcvanas évek első felében Rózsa Ferenc és Kovács Tibor. Amolyan börtönbarátság szövődött közöttük. Kettejüknek - együttesen - éppen megvolt a tizenhat általánosa, nyolc itt, nyolc ott. Rózsa két hónap raboskodás után kegyelemben részesült, és elhagyhatta a tököli rácsos intézményt, hogy aztán egy évvel később már az az állambiztonsági szolgálat fedőcégeként működő Sprint-Börze Kiszövetkezet elnöki bőrfoteljébe huppanjon. Rózsa levelet íratott a munkáltatójával, a „Cég” garanciát vállalt Kovácsért, akit feltételesen szabadlábra helyeztek. Újra összeállt a „nyerő páros”, immár a szabadlevegőn.

1994-ben a két cimbora gondolt egy merészet és elindultak a Budalakk ÉTA, a Budalakk, valamint a Dunalakk festékgyárak privatizációjára kiírt pályázatokon. És mit ad Isten, nyertek! Nem is akármilyen módon: egy forintjuk sem volt. Fillérekért felvásárolt kárpótlási jegyekkel, és „soha vissza nem fizetendő” Egzisztencia-hitelből fizették meg a festékgyárak vételárát. A kölcsönöket (több százmillió forintot) a Kunos Péter-vezette Agrobank, illetve a Fekete János-féle Leumi Bank folyósították. A sikereken felbuzdulva Rózsaék szemet vetettek a Fővárosi Ingatlanközvetítő (FIK) Rt-re is. A FIK komoly „falat” volt, működését - egészen a rendszerváltásig - a Belügyminisztérium felügyelte, feladata volt Budapest ingatlanforgalmának bonyolítása, ellenőrzése. 1990-ig a vállalat intézte az úgynevezett kiemelt lakásügyeket (miniszterelnök, miniszterek, miniszterhelyettesek, KB-titkárok, stb.), és ide tartoztak az úgynevezett titkos (T) lakások is, amelyekkel az állambiztonsági szolgálat rendelkezett. A FIK-en keresztül jutottak lakáshoz az MSZMP vezető személyiségei, és sok, később az MDF, az SZDSZ és a Fidesz színeiben felbukkanó, ellenzékinak álcázott politikusnak is ez a cég oldotta meg a lakhatási problémáját. 1990 táján megindult a tömeges lakásprivatizáció, az állam, majd pedig az önkormányzatok a FIK-et bízták meg a bérlakások értékesítésével, a vételárak törlesztőrészei a vállalat kasszájába futottak be, amelyekkel negyedévente kellett elszámolnia az önkormányzatok felé. Becslések szerint közel 30 ezer bérlakás értékesítésében közreműködött a társaság.

Háromszor írták ki a pályázatot a részvénytársaság privatizációjára, mert nem az nyert, akit a hatalom szeretett volna. Állítólag egy akkori állami vezető (B. P.) családjának szánták a céget, de a terv valahogy kiszivárgott és nem merték végrehajtani az ügyletet. Rózsa és Kovács névtelen strómanokat vetett be a győzelem érdekében, akiktől a pályázat eredményének kihirdetését követően magukhoz ragadták a társaság irányítását.

A vásárlási módszer ugyanaz volt, mint a lakkos cégek esetében: aprópénzért megszerzett kárpótlási jegyek, és „ne fizess vissza” E-hitelek.

Az új tulajdonosok gyakorlatilag a cég birtokba vételével egyidőben „lopikázó funkcióba” kapcsolnak, bődületes pénzeket talicskáztak ki a részvénytársaságból, amely összegek - mint az értékesített bérlakások vételárának részei - valójában az önkormányzatok tulajdonát

képezték. A FIK csak beszédte és kezelte - helyesebben: „elkezelte” - ezeket a pénzeket. 1996-1998 között a FIK Rt. szponzorálta az Országgyűlés labdarúgócsapatát, évi 3 millió forinttal és mezgarnitúrákkal támogatva a honatyák sportolását. Kovács a parlamenti focicsapat egyik mérkőzésén mosolyogva mondta az egyik volt országgyűlési képviselőnek: „Látod, ezek mind az én együttesemben fociznak, az én mezemben szaladgálnak!” Több politikusnak a FIK fizette a mobiltelefon-költségét, így a részletes számlák által Kovács és Rózsa ellenőrizhették, hogy a képviselők kikkel tartanak kapcsolatot. „Az én zsebemben cincognak a politikusok, a rendőrök, az APEH-vezetők! Mindenki tehet egy szívességet nekem” - jelentette ki több alkalommal Kovács, aki egyébként jól választott feleséget is, párja a 2003-ban elhunyt, 1998 és 2002 között az FKGP országgyűlési képviselőjeként munkálkodó dr. Orosházi György nevelt lánya.

Nem hazudott. A FIK Rt. vezetésében megjelentek a „nagyágyúk”: Dr. Nagy Zoltán, a Legfelsőbb Bíróság volt elnökhelyettese, Simon Sándor, a Nemzetbiztonsági Hivatal ezredese, az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának volt titkára, Gera Károly, a Nemzetbiztonsági Hivatal ezredese, Székely Gábor (SZDSZ) volt főpolgármester-helyettes, Páva Zoltán (MSZP) volt országgyűlési képviselő, dr. Kőrösi Imre (MDF) volt országgyűlési képviselő, Berecz János, az MSZMP Központi Bizottsága volt titkára, Lakatos Ernő, az MSZMP Központi Bizottsága Agitációs és Propaganda Osztályának egykori vezetője, dr. Horváth István, a Kádár-rezsim volt belügyminisztere (az első Orbán-kormány kancelláriaminisztere, Stumpf István apósa), Valenta László, az Országos Rendőr-főkapitányság volt gazdasági főigazgatója (Pintér Sándor legbizalmasabb munkatársa), és - Kovács Tibor ügyvédjeként - dr. Boross Ildikó, Boross Péter egykori miniszterelnök lánya, aki a '90-es évek végén közös vállalkozásban szerepelt Pintér Sándor feleségével. Az Omega-Tabak Rt-ben az ügyvédnő 1997-1999-ben felügyelőbizottsági tagként, Pintérné pedig 1997-1998-ban igazgatósági tagként működött.

Illusztris névsor. Ki hiszi el, hogy ezeket a közismert személyeket a csupán általános iskolai végzettséggel, és „börtönszakosítóval” rendelkező Kovács és Rózsa „édesgették” a szabadrablás tárgyává tett FIK Rt-hez? Ahhoz a céghez, ahol néhány év leforgása alatt milliárdok tűntek el, ahol vittek szinte mindent, ami nem volt lebetonozva vagy ólomba öntve. 1998. június 5-én a FIK Rt. "megbízási szerződést" kötött az Autarkia Kft-vel, annak érdekében, hogy "az rt. volt vezérigazgatója által 1997. május 23. után jogellenesen elidegenített ingó és ingatlan vagyontárgyait, különösen a Megbízó tulajdonát képező bérlemények (ingatlanok) tekintetében a tulajdonjog és a bérleti jog átruházási szerződések érvénytelenítése tárgyában az eredeti állapot visszaállítása érdekében eljárjon. Ugyancsak a megbízás tárgyát képezik a Társaság tulajdonát képező pénzforrások, valamint a kezelőként rábízott pénzforrások és az ebből keletkező befektetések FIK Rt. részére történő érvényesítése." A megbízást az Autarkia Kft. képviselőjében Boros József Károly (Boros Tamás) szignálta. Borost alig egy hónappal később a belvárosi Aranykéz utcában felrobbantották.

Kovács Tibor egyik alapítója volt a Buda-Cash Brókerháznak, valamint szoros üzleti kapcsolatot ápolt a rosszlelkű London Bróker Rt. fő tulajdonosával, Reichardt Ignáccal, akivel 2000 elején - máig ismeretlen tettesek, máig ismeretlen indítékból - a saját terepjárójában végeztek. Az ügyészség megállapítása szerint a brókercégnél 1999 augusztusára a nyilvántartási rendszer hiányosságai, az ügyfélmegbízások és a saját ügyletek fedezet nélküli teljesítése és egyéb szabálytalanságok miatt mintegy 2 milliárd forint értékű értékpapír, valamint közel 300 millió forint készpénz hiányzott. A FIK Rt. részvényeit Kovács Tibor a London Bróker Rt. felügyelőbizottságában tevékenykedett ifj. Apró Antal, Apró Piroska testvére.

Ma már se FIK, se Budalakk, se Dunalakk, se London Bróker nem létezik. Viszont az elsíbolt milliárdok dolgozhatnak „valahol”, „valakiknek”. Ami biztosnak látszik: nem Kovácsnak és Rózsának, ők ugyanis évek óta nincstelenként tengetik életüket. „Valakik” mindent elszedtek tőlük. Az életüket, a szabadságukat viszont meghagyták - mert nem ellenkeztek, amikor az összeharácsolt vagyont úgymond "elvonták" tőlük. Nem mindenki volt ilyen szerencsés... A Magyar Köztársaság 1990-ben megalakult, első szabadon választott parlamentjében a 386 képviselő közel harmada a Kádár-rendszer állambiztonsági szolgálatának ügynöke/besúgója volt, a honatyák és honanyák mintegy tíz százaléka pedig szigorúan titkos (SZT) állományú tisztként teljesített szolgálatot az egypártrendszer titkosszolgálati szerveinél, közülük legtöbben az MDF és az SZDSZ színeiben nyomkodták a szavazógombokat. Ugyanis ez a két párt volt a legesélyesebb a választások megnyerésére, ezért tömte tele a "Cég" a nyolcvanas évek végén a nevezett politikai szervezeteket (ki)szolgálóival - a „láthatatlan erő” így biztosította a továbbélését, befolyását a legmagasabb szinten. Zsarolható, fogható, gerinctelen emberekkel. Kevesen tudják, hogy az 1990-ben megalakult Országgyűlésben közel 240 képviselő jelentkezett a nemzetbiztonsági bizottságba. A kompromittálódott politikusok közül sokan szerették volna tudni, milyen dehonesztáló információkat tartanak nyilván róluk a "szervek"... Kijelenthető, hogy az úgynevezett rendszerváltást a titkosszolgálatok vezényelték le. Miért is? Azért, hogy a törvénykezésben irányítottan, célzottan keletkeztetett kiskapukat, joghézagokat a titkosszolgálatok által kreált szervezett bűnözés kíméletlenül kihasználhassa. Nem lehet nem észre venni, hogy a "nagy pénzcsinálások" környékén - így vagy úgy - rendszerint felbukkan(t) a "Cég". Komolyan gondolja bárki is, hogy iskolázatlan sutyerákok, írni-olvasni alig tudó együgyűek éjjel-nappal a Magyar Közlönyt bújták, keresve a jogszabályok gyenge pontjait? Ugyan már! Legtöbbjüknek már a Gőgös Gúnár Gedeon mesekönyv tartalma is megterhelő szellemileg. Súlyos tévedés azt gondolni, az alvilág kereste/keresi a kapcsolatot a titkosszolgálatokkal. A valóság az, hogy a szervezett bűnözést maguk a titkosszolgálatok hozták létre, és választották ki a megfelelő „gombokat” az adott „kabátokhoz”. A kényelmetlenné vált, magukat egy idő után "önjárónak" képzelő, és ebből következően kockázatot jelentő végrehajtókat pedig „titokzatos kezek” időnként lecserélték/lecserélik. Olykor akár egy komplett sort is - mint a jégkorongban... A kivégzőket, a felbujtókat "ismeretleneknek" aposztrofálták/aposztrofálják. Pedig nem azok. A "láthatatlan erő" számára biztosan nem. Hülyének vagyunk nézve. Már elég régóta. (V.F.)

<http://www.privatkopo.hu/WebArticleShow.aspx?AGM=Joghalo&AN=totkoksolgak&MN=Joghalo&LN=Hungarian>